čest a vážnost stavovskou, aby tyto neblahé následky zaviněné nedopatřením jeho kanceláře ihned napravil, a to jednak zpravením Národní záložny o pravém stavu věci a odevzdáním příslušné částky cesionářce, nebo pokud měl za to, že jí částka ta nepřísluší, složením částky té k soudu, jednak i odčiněním škody způsobené J. S-ové zaměstnancem jeho kanceláře, za jehož nedbalost obviněný odpovídá. Neučinil-li tak a podal-li dokonce jménem své bývalé dlužnice J. S-ové proti své cesionářce opoziční žalobu, mohl tento závadný jeho postup vyvolati nepříznivý úsudek osob jiných, při nejmenším těch, které byly zúčastněny na sporu C 256/34, též o ostatních členech advokátského stavu, čehož si obviněný vzhledem ke své inteligenci a povolání musel býti vědom. Neuvědomil-li si ráz svého jednání, mohlo se tak státi jen proto, že neuvažoval o věci s pečlivostí, jíž bylo třeba a jež byla možná, což stačí k naplnění skutkové podstaty kárného přečinu. Na věci nemůže měniti nic okolnost, že Národní záložna a úvěrní ústav v Z. se s nezdarem — jak tvrdí obviněný v odvolání — domáhá na obviněném zaplacení 2.000 Kč žalobou projednávanou u okresního soudu v Z. pod značkou spisovou C II 1300/34, neboť ze spisů těch plyne, že tato pohledávka není v přímé spojitosti s věcí, jež je podkladem kárného případu rozhodnutého napadeným nálezem. Nebylo proto třeba vyčkávati pravoplatnosti rozhodnutí ve sporu C II 1300/34.

Čís. 365 dis.

Soudce, který se stýká s osobou, o níž ví, že byla zatčena a vyšetřována pro obvinění ze zločinu podle § 2 zákona na ochranu republiky a pak odsouzena pro přečin podle § 17 téhož zákona, porušuje služební povinnosti, uložené mu §§ 45, 47 soudní instrukce, ať již šlo o styk častý čili nic a bez ohledu na obsah styků.

(Rozh. ze dne 4. června 1938, Ds I 15/38.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech soudcovských zamítl odvolání obviněného z nálezu vrchního soudu jako kárného soudu pro soudcovské úředníky, jímž byl obviněný uznán vinným nepořádností podle § 2 zákona ze dne 21. května 1868, č. 46 ř. z.

Z důvodů:

Pokud jde o otázku viny, shledal kárný soud ve zjištěném styku obviněného s N. právem porušení služebních povinností podle §§ 45, 47 soud. instr. I když nelze plně souhlasiti s názorem kárného soudu, že styk obviněného s N. již v době před jeho zatčením pro jeho příslušnost k protivládní straně byl kárně závadný (ač i zde si měl obviněný, ježto šlo o styk s osobou politicky exponovanou, uložiti krajní reservu), ne-

může býti sporu o tom, že tento styk se stal kárně závadným pro obviněného, jakmile byl N. zadržen na státních hranicích při pokusu provézti do ciziny v autu ukrytý závadný dopis, když byl N. zatčen, držen ve vyšetřovací vazbě a konečně odsouzen pro přečin podle § 17, čís. 1, odst. 2 zák. na ochr. rep., o čemž všem, jak kárný soud správně dovodil, obviněný věděl. Z trestních spisů krajského soudu v X. je pak patrno, že se proti N. vedlo přípravné vyšetřování dokonce pro zločin podle § 2 zák. na ochr. rep. (i o tom obviněný věděl, neboť to bylo uvedeno v dožádání o výslech svědků, který obviněný sám jako soudce prováděl) a že N. byl propuštěn na svobodu pouze na slib podle § 191 tr. ř. po složení záruky 25.000 Kč.

Zjištěný styk obviněného s N. po jeho propuštění z vyšetřovací vazby a dokonce i po vynesení odsuzujícího rozsudku je za okolností v kárném nálezu zjištěných a nahoře uvedených zřejmým porušením služebních povinností uložených obviněnému jako soudci v §§ 45, 47 soud. instr. Důvodem (podmínkou) kárné závadnosti je jedině, že se tento styk příčil povinnostem plynoucím pro obviněného jako soudce z požadavku bezpodmínečné věrnosti republice a nezlomného přidržení se vládních zásad (§ 45 soud. instr. v úpravě zákona čís. 449/1919 Sb. z. a n.) a že byl způsobilý snížiti důvěru veřejnosti k soudcovským úředním úkonům obviněného nebo vážnost soudcovského stavu (§ 47 soud. instr.). Tomu tak je v obou směrech. Styk s osobou důvodně podezřelou ze zločinu podle § 2 zák. na ochr. rep. a odsouzenou pro přečin podle § 17, čís. 1, odst. 2 zák. na ochr. rep. — oba delikty jsou velmi závažné a jsou namířeny přímo proti státu — nedá se za uvedených okolností srovnati s povinností právě uvedenou a byl způsobilý vyvolati uvedené účinky, obzvláště když obviněný prováděl jako dožádaný soudce výslechy svědků v uvedené trestní věci a jako takový přicházel i nadále v úvahu.

Při tom je nerozhodné, zda šlo o styk častý či nikoliv (kárný soud nezjistil, že šlo o styk velmi řídký, naopak zjistil, že šlo o styk častý) a že obsah styku byl sám o sobě nezávadný. Stačíť pouhá způsobilost vyvolati zmíněné účinky a není potřebí, aby účinky ty skutečně nastaly. Taková způsobilost pak v souzeném případě, jak nalézací soud správně dovodil, byla. Vzhledem k tomu, co bylo uvedeno, je nerozhodné, že trestní řízení proti N. bylo později zastaveno v důsledku amnestie presidenta republiky ze dne 6. března 1937 rozhodnutím ze 26. října 1937, tedy již po skončení styku obviněného s N. Kárný soud také správně dovodil, že obviněného nemůže ospravedlniti, že se jeho styk s N., zejména v hostinci, dál většinou na přání nebo alespoň s ohledem na jeho tchána, protože povinnosti povolání, uložené obviněnému jako soudci soudní instrukci, jsou přirozeně vyšší, nežli ohled na tchána. Totéž platí i o ohledu na společenské názory, které zdůrazňuje odvolání. Po stránce subjektivní se nevyžaduje ke kárné zodpovědnosti zlý úmysl, jak mylně za to má odvolání, nýbrž stačí pouhá nedbalost, spočívající v tom, že soudce s náležitou pečlivostí anebo vůbec neuvažoval

o možných následcích svého jednání. Okolnost pak, že si obviněný snad nebyl vědom kárné závadnosti svého jednání, je nerozhodná, protože nerozpoznání kárné závadnosti jednání soudce neomlouvá, stejně jako pachatele trestného činu nemůže podle §§ 3, 233 tr. z. omluviti nerozpoznání trestnosti jeho skutku. Odvolání obviněného z výroku o vině bylo proto zamítnouti jako neodůvodněné.

Čís. 366 dis.

Není zákonného předpisu, který by zakazoval advokátovi, jenž je společníkem jiného advokáta co do režie kanceláře, přijmouti zastoupení strany, jejíhož odpůrce zastupuje jeho společník, je-li postaráno o to, aby se jeden z nich nedozvěděl o věcech prováděných druhým.

Postupují-li však společníci ve věcech svých stran takovým způsobem, že tím mohou vzbuditi podezření, že jednají ve vzájemném srozumění na úkor jedné z nich, zlehčují čest a vážnost stavu.

(Rozh. ze dne 27. června 1938, Ds I 39/37.)

Nejvyšší soud jako soud odvolací v kárných věcech advokátů a kandidátů advokacie vyhověl odvolání návladního komory z nálezu kárné rady advokátní komory, jímž byli advokáti Dr. A. a Dr. B. zproštěni kárného přečinu zlehčení cti a vážnosti stavu, a změnil nález v ten smysl, že se advokáti Dr. A. a Dr. B. uznávají vinnými kárným přečinem zlehčení cti a vážnosti stavu, spáchaným tím, že jsouce režijními společníky postupovali, a to Dr. A. jako zástupce směnečného žalobce, Dr. B. jako zástupce směnečných dlužníků tak, že mohl vzniknouti a též vznikl u klienta Dra A. dojem, že jednají ve vzájemném dorozumění proti zájmům klienta Dra A.

Z důvodů:

Podle zjištění napadeného nálezu byl Dr. B. do roku 1930 kandidátem advokacie u Dra A. Po svém zápisu do listiny advokátů zůstal Dr. B. v kanceláři Dra A. jako tak zvaný režijní společník, platil příspěvek na nájemné, otop a světlo; kancelářské síly a registraturu měli každý z nich zvlášť. Dr. B. znal jistého Z. od roku 1925. Přivedl jej jako klienta do kanceláře Dra A. V roce 1931 přivedl Z. k Dru A. inž. K., který zapůjčil Z. 35.000 Kč. Dr. A. vyhotovil dlužní úpis a obstaral poznámku pořadí. V jiných věcech Dr. A. Z. nezastupoval. Dne 19. října 1932 dostavil se inž. K. k Dru A. a přinesl mu směnky in bianco vydané Z-ým a sdělil mu, že mu Z. vrátil zapůjčených 35.000 Kč, že si však od něho vypůjčil částku 40.000 Kč a k zajištění zápůjčky vydal mu směnky. Dr. A., učiniv je splatnými ke dni 21. října 1932, podal dne 20. října 1932 (podle spisu Cs IVa 558/32 dne 21. října 1932) smě-